

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 841/05
23.03.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Новице Пековића, председника већа, Слободана Газиводе, Соње Манојловић, Драгана Аћимовића и Анђелке Станковић, чланова већа, са саветником Милом Бандуком, као записничара, у кривичном предмету оптуженог АА и др., због кривичних дела неовлашћено држање и ношење ватреног оружја из члана 33. став 1. Закона о оружју и муницији и др., решавајући о жалбама оптуженог и његовог браниоца адв. АБ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду К. 1100/04 од 23.02.2005. године, у седници већа одржаној у присуству оптуженог АА и његовог браниоца адв. АБ, дана 23.03.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

УВАЖЕЊЕМ жалби оптуженог АА и његовог браниоца и по службеној дужности ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Окружног суда у Београду К. 1100/04 од 23.02.2005. године, у осуђујућем делу тако што Врховни суд противправне делатности оптуженог АА описане у изреци те пресуде правно квалификује као кривично дело разбојништва из члана 206. став 4. Кривичног законика («Сл. Гласник РС» бр. 85/2005 од 06.10.2005. године) за које му утврђује казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци и кривично дело недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. истог Законика, за које му утврђује казну затвора у трајању од 3 (три) месеца, па осуђеном АА за та кривична дела ИЗРИЧЕ УСЛОВНУ ОСУДУ којом му утврђује јединствену казну затвора од 8 (осам) месеци и истовремено одређује да се та казна неће извршити ако у року од 2 (две) године не изврши ново кривично дело.

Првостепена пресуда у делу који се односи на оптуженог ББ, према коме је одбијена оптужба због кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС, остаје неизмењена.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом је оглашен је кривим оптужени АА, због кривичних дела разбојништа 168. став 1. КЗ РС, неовлашћено држање и ношење ватреног оружја из члана 33. став 1. Закона о оружју и муницији, за која дела је након утврђивања појединачних казни затвора осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 2 (два) месеца у коју му је урачунато време проведено у притвору од 27.07. до 24.08.2004. године.

Оптуженом је изречена мера безбедности одузимања предмета описаног у изреци побијане пресуде.

Оптужени је обавезан да плати суду на име трошкова кривичног поступка износ од 30.000 динара и на име паушала 5.000 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Истом пресудом према оптуженом ББ, је одбијена оптужба због кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС.

Одлучено је да трошкови кривичног поступка у том делу падну на терет буџетских средстава суда.

Против те пресуде у осуђујућем делу жалбе су изјавили:

- бранилац оптуженог АА, због свих основа због којих се пресуда може побијати, с предлогом да се првостепена пресуда преиначи тако што ће се оптужени ослободити од оптужбе због кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС, или пак пресуда укине и предмет врати истом суду на поновно суђење, и

- оптужени АА, такође због свих се пресуда може побијати, с предлогом да се ослободи од оптужбе због кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС, а да му се за кривично дело из члана 33. став 1. ЗООМ-а ублажи санкција. У жалби браниоца оптуженог је између осталог захтевано обавештење о седници већа у смислу члана 375. ЗКП.

Републички јавни тужилац Србије је поднеском Ктж. бр. 982/05 од 19.05.2005. године, предложио да се жалбе као неосноване одбију, а првостепена пресуда потврди.

Врховни суд је одржао седницу већа у смислу члана 375. ЗКП, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца Србије, а у присуству оптуженог АА и његовог браниоца, адв. АБ, који су дали потребна објашњења за ставове у жалбама, размотрио све списе овог предмета заједно са побијаном пресудом коју је испитао у смислу члана 380. ЗКП и по оцени навода изнетих у жалбама, нашао:

Мада се првостепена пресуда изјављеним жалбама побија због свих законских основа, па дакле и због битних повреда одредаба кривичног поступка, а у истима се не наводи у чему се те повреде огледају, Врховни суд је првостепену пресуду испитао по службеној дужности и нашао да не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка на које пази у смислу члана 380. став 1. тачка 1. ЗКП.

Оспоравајући утврђено чињенично стање, а с тим у вези и правилност примене кривичног закона у делу који се односи на кривично дело разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС у жалбама се следи теза одбране да је оптужени АА то кривично дело извршио у стању привремене душевне поремећености услед чега није могао да схвати значај својих дела и да управља својим поступцима, па да га је требало ослободити од оптужбе за то кривично дело. С тим у вези се, наводи да првостепени суд те чињенице везане за стање психичког здравља оптуженог у време извршења дела оцењује само као једну олакшавајућу околност, али да истима не даје значај приликом правне оцене утврђеног чињеничног стања. По браниоцу ако су у време извршења тог кривичног дела могућност расуђивања и могућност одлучивања код оптуженог биле потпуне нарушене, онда је очигледно да је стање привремене душевне поремећености у коме се налазио у време извршења дела морало бити од пресудног значаја приликом оцене његове кривичне одговорности, и то како његове урачунљивости тако и виности. Зато је погрешан закључак првостепеног суда да је оптужени кривично дело разбојништва извршио са умишљајем јер код оптуженог који се налазио у стању привремене душевне поремећености сигурно није постојала жеља и свест о бићу тог кривичног дела. Зато се у жалби браниоца закључује да оптужени није могао бити оглашен кривим за то кривично дело.

Врховни суд међутим, изнете наводе жалби није могао да прихвати због следећег:

Налазом и мишљењем Комисије вештака др ВВ, неуропсихијатра и др ВВ1 клиничког психолога, при коме је вештак др ВВ остао на главном претресу, утврђено је да је оптужени у време извршења кривичног дела разбојништва био у стању тзв., компликованог пијанства – привременој душевној поремећености која је битно смањивала његову способност да схвати значај дела и управља својим поступцима, па да се дакле налазио у стању битно смањене урачунљивости што је правилно узето у обзир приликом одмеравања казне. На такав налаз вештака није било примедби нити се у жалби а ни раније током поступка не наводи ништа што би стручност и објективност вештака и тачност мишљења доводило у сумњу, па га је с правом првостепени суд оценио веродостојним, о чему је у образложењу пресуде на страни 7, дао довољно разлога које и овај суд прихвата. Према томе, утврђено је, да је оптужени у време извршења дела био у стању битно смањене урачунљивости, па је дакле, у смислу члана 12. став 2. ОКЗ, кривично одговоран, односно дело је учињено са кривицом у смислу члана 23. став 3. КЗ. Неосновано се стога, жалбама доводе у питање закључци суда у погледу урачунљивости и умишљаја оптуженог, а с тим у вези и његове кривичне одговорности односно кривице (у смислу члана 22. КЗ).

Према томе, првостепени суд је утврдио све чињенице и околности и то како оне које чине обележја кривичног дела разбојништва, тако и оне које се тичу психичког односа оптуженог према том делу. Из тако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је правилно закључио да је оптужени извршио кривично дело разбојништва, као и кривично дело неовлашћеног држања и ношења ватреног оружја које се и не доводи у питање.

Међутим, како је у међувремену - 01.01.2006. године ступио на снагу Кривични законик («Сл. гласник РС» бр. 85/2005 од 06.10.2005. године) који се као блажи за учиниоца у конкретном случају у смислу члана 5. став 2. КЗ мора применити, то се у радњама оптуженог за које је оглашен кривим за кривично дело разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС, с обзиром да вредност одузетих ствари не прелази износ од 10.000 динара, а да је оптужени ишао за тим да прибави малу имовинску корист, стичу законска обележја кривичног дела разбојништва из члана 206. став 4. КЗ, јер је за исто прописана казна до три године затвора, а у радњама за које је оглашен кривим због кривичног дела неовлашћеног држања и ношења ватреног оружја из члана 33. став 1. Закона о оружју и муницији стичу законска обележја кривичног дела недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ, јер је за то дело прописана казна затвора до три године. Стога је Врховни суд у овом погледу по службеној дужности преиначио првостепену пресуду и противправну делатност оптуженог правно квалификовао по члану 206. став 4. и члану 348. став 1. КЗ.

Приликом избора кривичне санкције, Врховни суд је узео у обзир све у овом погледу релевантне чињенице и околности, па је тако од олакшавајућих околности узео признање битних чињеница, неосуђиваност, породичне прилике - отац једног малолетног детета, а очекује и рођење другог детета, да се оштећена не придружује кривичном гоњењу и да су одузети предмети враћени оштећеној, да се у међувремену запослио и да је у време извршења дела био у стању битно смањене урачунљивости. Изнете околности по налажењу овога суда упућују на закључак да ће само упозорење уз претњу казне довољно утицати на оптуженог да више не врши кривична дела. Стога је уважавањем жалби претходно утврђујући појединачне казне затвора за извршена кривична дела оптуженом применом одредаба члана 64. и 65. КЗ, изрекао условну осуду као у изреци пресуде, налазећи да условна осуда са утврђеном јединственом казном затвора и одређеним временом проверавања представља одговарајућу кривичну санкцију од које се са основом може очекивати остварење сврхе предвиђене у члану 64. и 4. КЗ.

Правилна је и одлука о одузимању предмета заснована на члану 69. ОКЗ.

Првостепена пресуда у делу који се односи на оптуженог ББ, остаје неизмењена.

Са свега напред изнетог, а на основу члана 391. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,

Мила Бандука, с.р. Новица Пековић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

сђ